

iubirea ce se presupune că se aprinde dintr-o privire între el și *Jeanette* n-are consistență, pare un efect artificial cu devieri parodice. Sau poate chiar asta a urmărit? Și așa fiind, jocul trebuia să prindă o câțime de elocvență.

Sunetele răscolitoare ale violoncelului, compuse de George Marcu și decorul din bârne, pe platforma ca o insulă bătută de vânt, al lui Sică Rusescu (premiul de scenografie la Festival) creează o adecvată ambianță unduirilor dramei.

Teatrul „C.I. Nottara” – Romeo și Jeanette de Jean Anouilh. Regia: Claudiu Goga. Decorul: Sică Rusescu. Costumele: Lia Dogaru. Muzică originală: George Marcu; la violoncel: Ioana Ostafie. Distribuția: Sorin Leoveanu, Ada Navrot, Clara Vodă, George Alexandru, Alexandru Repan, Emilia Dobrin, Ion Siminie.

Doamna Albright, SIDA și teatralitatea

Doamna Madeleine Albright ne vizitează țara și ne cere, printre altele, să ne înscriem în „efortul internațional de luptă împotriva SIDA”. Iată, i-am spune, noi o facem încă dinainte de a veni dumneavoastră prin vocea sensibilă a teatrului, prezentând la Brăila piesa dramaturgului american Luis Alfaro – *Drept ca o linie*. Un spectacol despre SIDA, „o serie de 11 scene... cu umor negru și un limbaj violent (nerecomandabil persoanelor pudibonde fără acordul părinților), cum ne avertizează o foaie-program cu numele realizatorilor și o mențiune despre premiile autorului. „Prostituție, homosexualitate, Love for sale”, mai citim acolo. Piesa este scrisă în 1999. Mă rog, nu tema și limbajul violent ne fac circumspecți, ci câțimea de încărcătură dramatică prin care cele 11 scene biruie cadrul irascibil-expozitiv al dialogului. Pentru că piesa este un dialog între mamă și fiu, o confruntare de atitudini, de percepții ale valorilor umane după o încercare ratată a lui de a se sinucide și efortul ei de a se regăsi într-o relație firească de familie. Tardiv și oricum inefficient, pentru că victima este iremediabil condamnată. Pe acest fond, autorul compune instantanee, momente disparate de criză care ilustrează o stare, o neconcordanță de atitudine, la limita derizoriului, dar nu intensifică drama cu căderea în coșmaruri și monstruos. Li se aud strigătele repetate, nu și rezonanța din adânc.

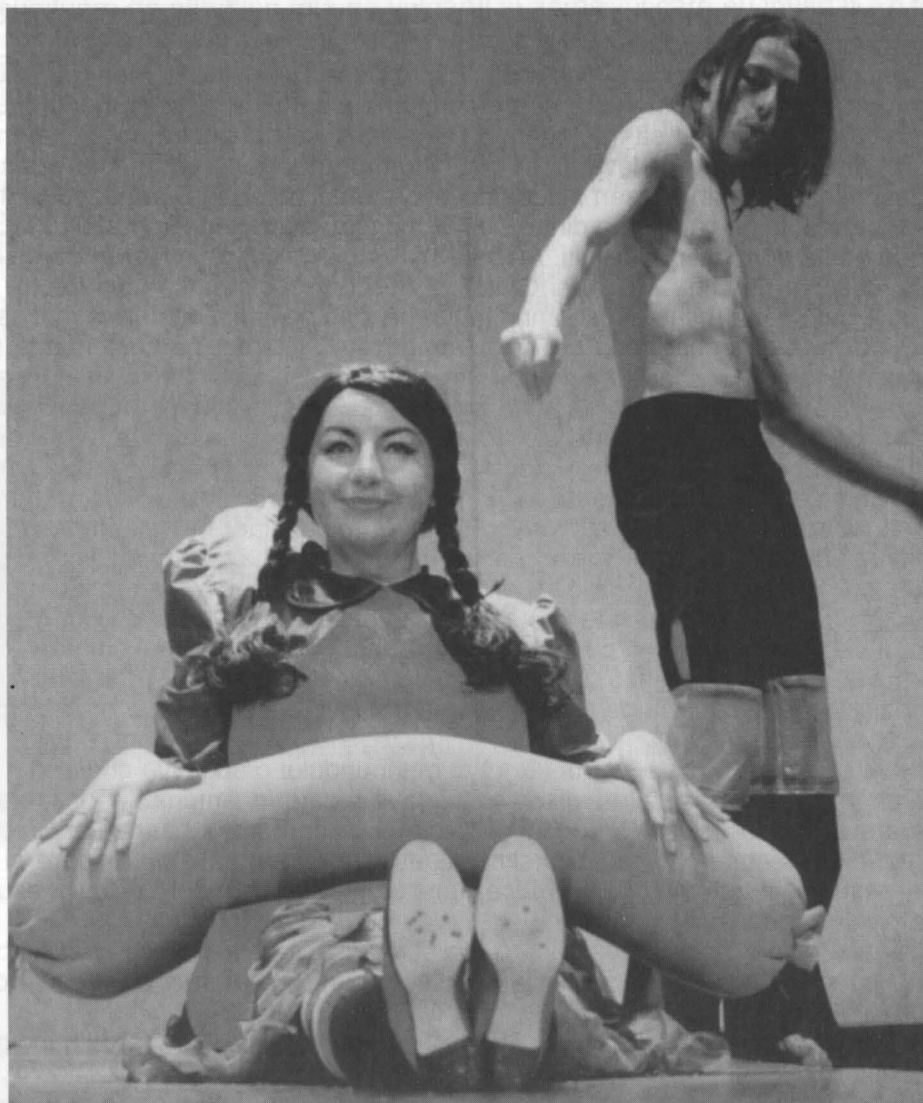
Pe două fâșii de pânză neagră așternute în hol sunt așternute fotografiile unor artiști și cântăreți celebri atinși de acest virus ucigător (Freddie Mercury, Cyril Collard. etc.) și ale unor personalități culturale care au înființat o fundație de luptă împotriva lui.

Între cele două fâșii îndoliate, una roșie ca sângele vieții. Spectacolul compensează prin teatralitate subțirimea fragmentată a textului, atât vizual cât și interpretativ. Radu Apostol, tânăr regizor premiat de UNITER pentru debutul său cu un spectacol inedit cu copiii străzii, e și aici îndrăzneț prelucrând o temă dificilă în limbaj artistic original și expresiv. Într-o bună colaborare cu scenografa Alina Herescu (plastică alegorică suprarealistă), coregrafia Laurenția Barbu (dansuri tulburător halucinante) și proiecții cu grafică video realizată de Vasilică Ionescu (uneori mai incitante decât fragmentele scenice, dar mereu fugare ca să le cuprinzi textul).

Și, firește, o serioasă implicare a protagoniștilor; tânărul Marius Manole, grav, interiorizat, susținând cu marcată sensibilitate tragedia damnării, Liliana Ghiță, o excelentă profesionistă a teatrului, cu intensități dramatice și autentice vibrații de

afecțiune și durere în confruntarea cu fiul. Drama pare a fi mai mult a mamei, prin lupta interioară ce se insinuează, fiul rămânând – premeditat? – „drept ca o linie” în fața morții. Numai că... numai că începută sus, pe strigătul sfâșietor al fiului înainte de tentativa de sinucidere, nesuținută în text printr-o gradație de substanță, drama mai mult se bănuiește decât se exprimă, iar ca sens mi se pare a se încheia la monologul mamei rostit tulburător de actriță la rampă, despre dragostea nețărmurită pentru cei născuți.

Teatrul Maria Filotti Brăila: Drept ca o linie de Luis Alfaro. Regia: Radu Apostol, scenografia: Alina Herescu, coregrafia: Laurenția Barbu, mixaj sunet: Vivian Papadatu, montaj video: Radu Grigore, Lucian Năstase, grafica: Vasilică Ionescu. Distribuția: Liliana Ghiță (Mama), Marius Manole (Paulie), Mihaela Trofimov (Celula T, AZT, PIA), Elena Andron (AZT), Cornel Cimpoea (Celula T, AZT), Valentin Terente (Celula T, AZT), Emilian Oprea (AZT, Barbara). Premiera: octombrie 2002.

Liliana GHIȚĂ și Marius MANOLE în *Drept-ca o linie* de Luis Alfaro. Regia Radu Apostol.